

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 6

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 ianuarie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.301 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.....	2–3
Decizia nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	3–4
Decizia nr. 1.415 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.....	5–6
Decizia nr. 1.417 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă	6–8
Decizia nr. 1.419 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 966 din Codul civil.....	8–9
Decizia nr. 1.444 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–10
Decizia nr. 1.449 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	11–12
Decizia nr. 1.456 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.....	13–14
Decizia nr. 1.484 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.301**

din 14 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4)
din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Damian Stăncioi în Dosarul nr. 8.622/101/2009 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, sens în care arată că, ulterior sesizării Curții Constituționale, efectele prevederilor de lege criticate au încetat ca efect al intrării în vigoare a Legii nr. 119/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.622/101/2009, **Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.**

Excepția a fost ridicată de Damian Stăncioi cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt discriminatorii, contravenind principiului egalității în drepturi a cetățenilor. În acest sens, arată că aceste dispoziții de lege creează o inechitate între cadrele militare care au dobândit dreptul la pensie militară de stat ulterior trecerii în rezervă și cadrele care dobândesc dreptul la pensie pe data trecerii în rezervă, întrucât prima categorie de persoane nu beneficiază de prevederile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 164/2001, ci numai de prevederile alin. (1).

Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, consideră că tratamentul juridic

diferențiat este justificat, diferite categorii de persoane cu vocație la pensie aflându-se în situații realmente diferite, fără ca acest fapt să poată fi considerat privilegiu pentru unii sau discriminare pentru alții.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (4) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002, dispoziții potrivit cărora: *„Pentru cadrele militare pensionate în condițiile art. 15 și art. 31 alin. (2), baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este cea prevăzută la alin. (1), actualizată la data deschiderii dreptului la pensie.”*

Autorul excepției consideră că acest text de lege contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, a stabilit prin art. 1 că pensiile militare de stat devin pensii în sensul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, astfel că dispozițiile de lege criticate, care reglementau un mod de calcul al pensiei diferit de Legea nr. 19/2000, și-au încetat aplicarea.

În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Damian Stăncioi în Dosarul nr. 8.622/101/2009 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.410

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Mircea Boghici în Dosarul nr. 1.371/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă partea Agenția Națională de Integritate, prin șeful serviciului juridic, domnul Dragoș Vaida. Lipsesc autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Astfel, art. 37 și art. 40 din Constituție nu se opun instituirii prin lege a unor condiții corespunzătoare domeniului pe care îl reglementează, pentru mai buna

funcționare a acestuia. În cazul analizat, legiuitorul a urmărit o mai bună exercitare a funcțiilor și demnităților publice în condiții de imparțialitate, integritate și transparență, principiu care guvernează sistemul public. Totodată, asocierea liberă în partide nu este limitată de textul de lege criticat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că incompatibilitățile instituite de textul de lege criticat urmăresc asigurarea condițiilor pentru buna exercitare a funcției de manager al unui spital. Chiar dacă se restrânge un drept, această restrângere este proporțională cu scopul urmărit. De altfel, există posibilitatea de a opta între funcția de manager al unui spital și exercitarea altor funcții salarizate, nesalarizate sau/și indemnizate. În plus, arată că textul de lege criticat nu interzice managerilor de spital să fie membri ai unui partid politic, așa cum susține autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 8/F/CA/2010 din 2 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.371/57/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.**

Excepția a fost ridicată de Mircea Boghici cu prilejul soluționării unei cauze în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care

reglementează incompatibilitatea funcției de manager al unui spital cu exercitarea oricăror altor funcții salarizate, nesalarizate sau/și indemnizate, cu excepția funcțiilor sau activităților în domeniul medical în aceeași unitate sanitară, a activităților didactice, de cercetare științifică și de creație literar-artistică, restrâng în mod nejustificat dreptul persoanei de a fi aleasă, în conformitate cu prevederile art. 37 din Constituție, precum și dreptul de a se asocia liber în partide politice.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că textul de lege criticat este constituțional, sens în care arată că restrângerile drepturilor prevăzute de acest text sunt proporționale cu scopul urmărit de legiuitor, respectiv cel al ocrotirii interesului public, și sunt aplicabile în mod egal tuturor celor aflați în situații identice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 91/2010 pentru

aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 26 mai 2010.

Textul de lege criticat are următoarea redactare: „(1) *Funcția de manager persoană fizică este incompatibilă cu:*

a) *exercitarea oricăror altor funcții salarizate, nesalarizate sau/și indemnizate, cu excepția funcțiilor sau activităților în domeniul medical în aceeași unitate sanitară, a activităților didactice, de cercetare științifică și de creație literar-artistică.*”

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar următoarelor prevederi constituționale: art. 37 referitor la dreptul la vot, art. 40 privind dreptul la asociere și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat, stabilind anumite incompatibilități ale funcției de manager al unui spital cu alte funcții, nu prevede însă și interdicția de a fi membru al unui partid politic, așa cum susține autorul excepției, astfel că dispozițiile art. 40 din Constituție referitoare la dreptul de asociere nu sunt incidente în cauză.

În ceea ce privește interdicția stabilită de dispozițiile art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 cu privire la deținerea unei demnități sau funcții electivă în stat, Curtea reține că aceasta este justificată de importanța și complexitatea funcției de manager de spital, care presupune o dedicare totală a persoanei exercitării acestei funcții. Ocuparea, concomitent, a oricărei alte funcții sau desfășurarea altor activități, cu excepția celor prevăzute de lege, ar impieta asupra modului de desfășurare a activității manageriale. Or, buna administrare a modului în care se realizează serviciile medicale reprezintă un interes social major, care justifică în mod rezonabil și proporțional cu obiectivul urmărit restrângerea dreptului de a fi ales, consacrat de art. 37 din Constituție. Această prevedere de lege se aplică nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 și nu aduce atingere înseși substanței dreptului, de vreme ce există posibilitatea de a opta liber pentru ocuparea funcției de manager al unui spital sau deținerea unei demnități ori funcții electivă în stat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 180 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Mircea Boghici în Dosarul nr. 1.371/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.415

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marius Neculcea în Dosarul nr. 3.813/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că partea Manuela Maria Răzman (fostă Neculcea) a depus la dosar o cerere prin care solicită judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.813/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Marius Neculcea cu ocazia soluționării unei cereri de recuzare a unui judecător.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 24 și art. 20 raportat la cele ale art. 1 și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată, în esență, că, deoarece procedura instituită în vederea judecării cererii de recuzare stabilește numai ascultarea judecătorului recuzat, iar pe justițiabil îl împiedică să participe la judecarea cererii de recuzare, creează un dezechilibru evident în ceea ce privește drepturile procesuale pe care le are justițiabilul și o inegalitate în fața legii între acesta și judecătorul recuzat. Autorul excepției consideră că art. 27 din Codul de procedură civilă „prezintă doar o aparentă minuțiozitate [...], în sensul că cele nouă puncte sunt vădit insuficiente, a fortiori existând o sumedenie de alte situații care nu au fost circumscrise în acest text de lege”. În continuare, arată că „este revoltătoare argumentația oferită de Curtea Constituțională în Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 și art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 27: „Judecătorul poate fi recuzat:

1. când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;

2. când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;

3. când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori despărțit, au rămas copii;

4. dacă el, soțul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă sau dacă au o judecată la instanța unde una din părți este judecător;

5. dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;

6. dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;

7. dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;

8. dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;

9. dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.”;

— Art. 31 alin. 1 și 2: „Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.

Nu se admite interogatoriul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportat la prevederile cuprinse în art. 1 referitor la obligația de a respecta drepturile omului și art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin mai multe decizii.

Astfel, prin Decizia nr. 364 din 20 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 10 iunie 2008, și prin Decizia nr. 1.176 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 23 ianuarie

2008, Curtea a reținut că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând, astfel, partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate. Curtea a observat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă acoperă o paletă foarte largă de situații, iar toate cazurile de recuzare enumerate, la baza cărora stau criterii obiective și raționale, duc la finalitatea mai sus arătată. Pe această cale este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice, situație ce nu contravine textelor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3).

De asemenea, prin Decizia nr. 268 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 20 mai 2008, Curtea a reținut că art. 31 din Codul de procedură civilă nu contravine dispozițiilor art. 21 din Constituție, întrucât judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii. Prin această reglementare legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri, încheierea prin care s-a respins recuzarea putându-se ataca odată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă.

Pentru aceleași considerente nu a putut fi reținută nici critica privind încălcarea art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție.

În final, Curtea a reținut că procedura privind judecarea cererii de recuzare este aceeași, indiferent de calitatea părților

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 și art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Marius Neculcea în Dosarul nr. 3.813/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.417

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicoleta Cuturela în Dosarul

nr. 49.144/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 49.144/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Nicoleta Cuturela cu ocazia soluționării recursului civil declarat împotriva Încheierii de ședință din data de 3 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Buftea în Dosarul nr. 2.604/94/2009, având ca obiect partaj bunuri comune, în contradictoriu cu Sandu Cuturela.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, art. 21 și art. 24, prevederilor art. 6, art. 13, art. 14 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 1, art. 2, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10, art. 11 și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece „neagă posibilitatea justițiabililor ce înțeleg să apeleze la instanțele de judecată în vederea realizării unui partaj judiciar, al cărui obiect are o valoare de peste 500.000 de Ron, de a avea acces la Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării cauzei lor.” În acest sens, arată că reglementarea în mod diferențiat a competenței de soluționare a cererilor de partaj judiciar în funcție de valoarea bunurilor de împărțit, restrânge posibilitatea justițiabilului de a avea acces la un recurs efectiv exercitat în fața unei instanțe naționale.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„*Tribunalul judecă:*

1. În primă instanță: [...]

b) procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 5 miliarde lei, cu excepția cererilor de împărțeaală judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani și a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terții vătămați în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar;”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare, precum și prevederilor cuprinse în art. 6, art. 13, art. 14 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în art. 1, art. 2, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10, art. 11 și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate s-a pronunțat prin Decizia nr. 914/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 30 ianuarie 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că diferențierea hotărârilor care pot fi sau nu pot fi supuse apelului se face pe criteriul valorii obiectului litigiului, iar nu pe cel al averii sau al categoriei sociale și, prin urmare, textul legal criticat nu instituie discriminări pe criteriile prevăzute de art. 4 din Constituție, de natură să aducă atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii.

Regimul juridic diferit este determinat de deosebirea de situații, care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

Tot cu acel prilej, referitor la prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, Curtea a stabilit că nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale nicio categorie sau grup social, însă legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Pentru aceleași considerente nu a putut fi reținută nici critica privind încălcarea prevederilor art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție și a reglementărilor internaționale invocate.

În aceste condiții, Curtea a constatat că dispoziția cuprinsă în art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă nu are caracter neconstituțional, deși această modalitate de stabilire a competenței nu reglementează accesul la Înalta Curte de Casație și Justiție pentru părțile nemulțumite de soluțiile pronunțate în urma exercitării căilor de atac.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicoleta Cuturela în Dosarul nr. 49.144/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.419

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 966 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 966 din Codul civil, excepție ridicată de lăncu Alexandru Arpezeanu și Mirela Arpezeanu în Dosarul nr. 835/215/2009 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citire este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 835/215/2009, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 966 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de lăncu Alexandru Arpezeanu și Mirela Arpezeanu într-o cauză civilă având ca obiect anularea unui act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și art. 44,

precum și prevederilor art. 1 și art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, face referire, pe de o parte, la exprimarea utilizată de legiuitor în enunțarea art. 966 din Codul civil, respectiv sintagma „*nu poate avea niciun efect*”, prin care se aduce atingere dreptului oricărei persoane de a i se garanta ocrotirea bunului al cărui proprietar este și, pe de altă parte, la „caracterul dubitativ prin care art. 966 din Codul civil este enunțat și care lasă loc la interpretări părtinitoare, subiective, supuse arbitrarului și influențabile de orice natură de interese obscure, în anumite cazuri, fără considerarea principiilor de drept”. Astfel, „textul de lege menționat lasă la aprecierea instanței (judecătorului) posibilitatea aprecierii valabilității actului subsecvent, prin raportare la eventuale încălcări ale textelor de lege de către contractanții inițiali”.

Cât privește critica art. 106 alin. (1) din Codul de procedură civilă, autorii excepției consideră că și modul de redactare a acestui text „lasă loc la interpretări”, astfel că în practica judiciară se ajunge, de multe ori, „la situații injuste ce generează veritabile abuzuri și încălcări ale drepturilor fundamentale”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 966 din Codul civil, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă: „*Anularea unui act de procedură atrage și nulitatea actelor următoare, în măsura în care acestea nu pot avea o existență de sine stătătoare.*”;

— Art. 966 din Codul civil: „*Obligația fără cauză sau fondată pe o cauză falsă, sau nelicită, nu poate avea niciun efect.*”

Autorii excepției consideră că aceste dispoziții contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii și art. 44 privind dreptul de proprietate privată, precum și prevederilor cuprinse în art. 41

privind reparația echitabilă din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, nemulțumiți de soluțiile legislative cuprinse în dispozițiile de lege sus-citate, solicită modificarea acestora cu scopul de a împiedica aplicarea lor.

Deoarece aceste dispoziții de lege consacră reglementări de maximă generalitate, cu valoare principială, aplicarea lor nu este condiționată de criterii cu finalitate sau eficiență discriminatorie, ci este exclusiv dependentă de identitatea dintre situația de fapt reală și cea definită prin ipotezele lor.

De aceea, nu se poate reține niciun fine de neconstituționalitate în ceea ce le privește, prevederile constituționale și convenționale invocate neavând nicio concludență în demonstrarea neconstituționalității acestor dispoziții legale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. 1 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 966 din Codul civil, excepție ridicată de Iancu Alexandru Arpezeanu și Mirela Arpezeanu în Dosarul nr. 835/215/2009 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.444

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Temelie în Dosarul nr. 801/234/2009 al Judecătoriei Gheorgheni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea civilă nr. 3 din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 801/234/2009, **Judecătoria Gheorgheni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, în integralitatea sa.**

Excepția a fost ridicată de Ion Temelie într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost adoptată în temeiul dispozițiilor art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma anterioară revizuirii, potrivit căroră Guvernul poate emite ordonanțe „în cazuri excepționale”. Această sintagmă are un conținut semantic identic cu sintagma „în situații extraordinare”, cuprinsă la art. 115 alin. (4) din Constituția revizuită. Autorul excepției consideră că, deoarece la data adoptării acestei ordonanțe de urgență „nu a existat un caz excepțional sau vreo situație extraordinară, întreaga ordonanță are caracter neconstituțional”. De asemenea, susține că nici în preambulul ordonanței criticate nu s-a indicat cazul excepțional care a determinat adoptarea acesteia.

Judecătoria Gheorgheni apreciază că din expunerea de motive la proiectul de lege pentru aprobarea ordonanței criticate rezultă existența cazului excepțional prevăzut de art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma anterioară revizuirii, astfel că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006.

Critica vizează motive de neconstituționalitate extrinsecă, și anume adoptarea ordonanței criticate cu încălcarea prevederilor

care legitimează adoptarea ordonanțelor de urgență în cazuri excepționale, așa cum sunt cele referitoare la delegarea legislativă, cuprinse în art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma nerevizuită, sau în situații extraordinare, așa cum sunt cele ale art. 115 alin. (4) din Constituție, în forma revizuită.

Din examinarea textului constituțional în vigoare la data emiterii ordonanței de urgență, precum și din conținutul expunerii de motive la proiectul de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 decembrie 2002, rezultă că au fost întrunite exigențele constituționale prevăzute de art. 114 alin. (4) din Constituție, în forma nerevizuită, pentru adoptarea ordonanței de urgență, și anume existența cazului excepțional și a urgenței reglementării. Guvernul a precizat, în documentul menționat anterior, că „amplificarea continuă a fenomenului infracțional, care a căpătat un caracter tot mai dinamic și mai complex, a reclamat soluții viabile de contracarare, concretizate în acest proiect de act normativ, pe de o parte, prin înăsprirea sancțiunilor penale, iar pe de altă parte, prin incriminarea ca infracțiuni a unor noi fapte”. Totodată, s-a arătat că promovarea unui proiect de act normativ asupra regimului circulației pe drumurile publice sub forma unei ordonanțe de urgență „a fost determinată de necesitatea reglementării pe baze noi și în acord cu noile reglementări europene, în cel mai scurt timp, a relațiilor sociale dintr-un domeniu foarte important pentru societatea românească, prelungirea procedurii legislative având consecințe nedorite, uneori dramatice, vizibile pe toate drumurile țării. Promovarea în regim de urgență este determinată, nu în ultimul rând, și de necesitatea îndeplinirii, la termenele convenite, a angajamentelor asumate de România în procesul de armonizare a legislației românești cu aquis-ul comunitar”.

În practica sa jurisdicțională, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, în același sens, prin Decizia nr. 245 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 612 din 14 iulie 2005.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Temelie în Dosarul nr. 801/234/2009 al Judecătoria Gheorgheni. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.449

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1)
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Gabriel Salontai în Dosarul nr. 3.213/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.213/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Gabriel Salontai într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de acesta împotriva Hotărârii nr. 6/P din 16 decembrie 2008 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate permit unei structuri jurisdicționale din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii să judece sesizări de natura abaterii disciplinare, substituindu-se în rolul unei instanțe de judecată, încalcându-se astfel și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine prevederilor criticate din Constituție și din actele internaționale și nici jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, acestea reprezentând tocmai expresia prevederilor art. 134 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică. Invocă în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 788/2007, nr. 148/2003 și nr. 165/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, având următorul conținut: „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește, prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată.*”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (1) potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În primul rând, prevederile de lege criticate reprezintă o reiterare a dispozițiilor art. 134 alin. (2) teza întâi din Constituție,

potrivit cărora „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică. [...]*”. Prin urmare, legea sa organică — Legea nr. 317/2004 — stabilește procedura de soluționare a acțiunii disciplinare în secțiunea a 4-a „*Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților*” din cap. IV „*Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii*”, în conformitate cu dispozițiile constituționale menționate.

În al doilea rând, Curtea reține că — referitor la natura juridică a contestațiilor privitoare la măsurile disciplinare ce pot fi aplicate de către ordinele profesionale —, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că în numeroase state ale Consiliului Europei abaterile disciplinare sunt de competența acestor ordine, iar o asemenea atribuire de competență nu este contrară dispozițiilor Convenției, care impune totuși unul dintre următoarele sisteme: sau jurisdicțiile ordinelor profesionale îndeplinesc exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenție sau ele nu le îndeplinesc și atunci legea națională trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească care prezintă toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială. În acest sens s-a pronunțat, în mod constant, Curtea de la Strasbourg, prin Hotărârea din 10 februarie 1983, pronunțată în Cauza *Albert et Le Compte contra Belgiei*, prin Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Bryan contra Marii Britanii*, prin Hotărârea din 20 mai 1998, pronunțată în Cauza *Gautrin și alții contra Franței*, prin Hotărârea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Frankowicz contra Poloniei*, și prin Hotărârea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Chaudet contra Franței*.

În această ordine de idei, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se pot ataca cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, acestea fiind în deplină concordanță și cu prevederile constituționale ale art. 134 alin. (3), potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Gabriel Salontai în Dosarul nr. 3.213/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Așadar, avându-se în vedere, pe de o parte, rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii de „*instanță de judecată [...] în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor*”, iar pe de altă parte, dispozițiile Legii nr. 317/2004 care prevăd o cale de atac la instanța de judecată împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară, nu se poate susține că prevederile art. 44 alin. (1) din aceeași lege încalcă accesul liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil, consacrate prin art. 21 din Constituție și prin art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În final, Curtea observă că reglementări similare privind competența de soluționare a abaterilor disciplinare se regăsesc în ceea ce îi privește pe avocați (potrivit art. 71 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, anchetarea abaterii și exercitarea acțiunii disciplinare sunt de competența consiliului baroului, iar potrivit art. 72, în cadrul fiecărui barou se organizează și funcționează o comisie de disciplină care judecă, în primă instanță și în complet de 3 membri, abaterile disciplinare săvârșite de avocații din acel barou, iar recursul declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond, este judecat de Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România constituit ca instanță disciplinară în plenul său, în afară de persoana implicată în cauză), pe executorii judecătorești (potrivit art. 45 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, acțiunea disciplinară se exercită de ministrul justiției sau de Colegiul director al Camerei executorilor judecătorești și se judecă de Consiliul de disciplină al acesteia, format din 3 membri aleși de adunarea generală a Camerei executorilor judecătorești, pe o perioadă de 3 ani, iar împotriva hotărârii Consiliului de disciplină al Camerei executorilor judecătorești părțile pot face contestație la Comisia superioară de disciplină a Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești, care judecă în complet de 5 membri) sau pe notarii publici (potrivit art. 40 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, acțiunea disciplinară se exercită de Colegiul director și se judecă de Consiliul de disciplină, iar împotriva hotărârii acestuia părțile pot face contestație la Consiliul uniunii, în termen de 10 zile de la comunicare; hotărârea Consiliului uniunii poate fi atacată la instanța judecătorească competentă, civilă sau de contencios administrativ, după caz).

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.456

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Mihai Valeriu Alexe în Dosarul nr. 1.730/192/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, partea Ministerul Economiei și Finanțelor — Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

De asemenea, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea pregătirii apărării.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată, motivat de împrejurarea că de la data sesizării instanței de contencios constituțional, respectiv 12 iulie 2010, și până în prezent, autorul excepției a dispus de un interval de timp suficient pentru angajarea unui apărător.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 297 din 12 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.730/192/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Mihai Valeriu Alexe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare*, deoarece statutul specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție nu oferă garanții de independență și imparțialitate în activitatea pe care o desfășoară, în condițiile în care acționează sub directa conducere, supraveghere și controlul nemijlocit al procurorilor din acest parchet, iar constatările tehnico-științifice efectuate de aceștia constituie mijloace de probă în procesul penal.

Tribunalul Giurgiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, care au următorul conținut:

„(2) *Specialiștii prevăzuți la alin. (1) au calitatea de funcționar public și își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control nemijlocit al procurorilor din Direcția*

Națională Anticorupție. Specialiștii au drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru funcționarii publici, cu excepțiile menționate în prezenta ordonanță de urgență. De asemenea, specialiștii beneficiază, în mod corespunzător, de drepturile prevăzute la art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților, cu modificările și completările ulterioare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21, art. 124 alin. (2) și art. 24.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 805 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 5 august 2008, Curtea Constituțională a statuat că, „potrivit dispozițiilor de lege criticate, în cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt numiți specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic, precum și în alte domenii, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală. Aceștia au calitatea de funcționari publici, iar constatările tehnico-științifice efectuate din dispoziția scrisă a procurorului constituie mijloc de probă, ceea ce, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, contravine dreptului la un proces echitabil”.

Curtea a constatat că o componentă a garanțiilor unui proces echitabil este principiul egalității armelor, ce semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unei instanțe de judecată, fără ca una să fie dezavantajată în raport cu cealaltă. Așa fiind, nu se poate aprecia că se încalcă principiul egalității armelor atunci când procedura contestată, în ansamblul ei, nu a respectat exigențele dreptului la un proces echitabil.

Totodată, principiul contradictorialității, o altă componentă a dreptului la un proces echitabil, presupune, în esență, posibilitatea pentru părțile unui proces de a lua cunoștință de toate probele și observațiile prezentate judecătorului, de natură să îi influențeze decizia și de a le discuta.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Mihai Valeriu Alexe în Dosarul nr. 1.730/192/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Or, Curtea reține că în cauza de față partea putea să ia cunoștință de existența constatării tehnico-științifice — mijloc de probă efectuat de specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — odată cu prezentarea materialului de urmărire penală, în condițiile art. 250—254 din Codul de procedură penală. Așadar, partea poate formula obiecții la raportul de constatare sau poate contesta în fața instanței de judecată, în condiții de contradictorialitate, mijlocul de probă respectiv.

De asemenea, Curtea a constatat că o reglementare similară cu cea criticată este cuprinsă în art. 112 din Codul de procedură penală, potrivit căruia, în anumite cazuri, organul de urmărire penală poate folosi cunoștințele unui specialist sau tehnician, dispunând, din oficiu sau la cerere, efectuarea unei constatări tehnico-științifice, care se efectuează, de regulă, de către specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul ori pe lângă instituția de care aparține organul de urmărire penală, dar care poate fi efectuată și de către specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul altor organe.

Pe de altă parte, Curtea a observat că „în procesul deliberării judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, iar nu prin raportarea exclusivă la constatările tehnico-științifice întocmite de specialiștii prevăzuți de textele de lege criticate. Așadar, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile conținute în constatările tehnico-științifice nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură. În acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 524/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.484

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005. În realitate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate critică dispozițiile art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, modificate prin art. I pct. 7 din Legea nr. 97/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 15 aprilie 2008.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi se pot pensiona la cerere înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani și beneficiază de pensia prevăzută la alin. (1), dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi. La calcularea acestei vechimi se iau în considerare și perioadele în care judecătorul, procurorul, magistratul-asistent sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și judecătorul, procurorul financiar și consilierul de conturi la secția jurisdicțională a Curții de Conturi a exercitat profesia de avocat, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, consilier juridic sau jurisconsult.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, autorul acesteia dorește o completare a textului de lege criticat, în sensul cuprinderii și altor activități de specialitate juridică ce pot fi luate în calculul vechimii în magistratură, în vederea pensionării la cerere înainte de împlinirea vârstei de 60 de ani.

Or, Curtea constată că, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Dorel Herban în Dosarul nr. 4.705/97/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, deoarece autorul acesteia solicită interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.705/97/2009, **Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Dorel Herban într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației împotriva deciziei de pensionare emise de Casa Județeană de Pensii Hunedoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece „exclud de la dreptul de pensionare înainte de împlinirea vârstei de 60 ani pe foștii ofițeri de poliție judiciară care lucrează în magistratură, în comparație cu foștii notari sau consilieri juridici aflați în aceeași situație”.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă, prin raportare la art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 82 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Dorel Herban în Dosarul nr. 4.705/97/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

